

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

16 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Victor Boico, Nadejda Toma, Anatolie Țurcan, Elena Cobzac

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Bradu Valentina și de către persoana interesată Costîrchin Nicolai, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iulie 2018, în cauza penală în privința lui

Pașa Nicolae Xxxxx, născut la xxxxx, originar din com. Xxxxx, r-nul Xxxxx și domiciliat mun. Xxxxx str. Xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 03.09.2014 – până la 28.03.2016

instanța de apel:

de la 03.05.2016 – până la 28.11.2017

de la 27.04.2018 – până la 13.07.2018

instanța de recurs ordinar:

de la 05.01.2018 – până la 06.03.2018

de la 19.10.2018 – până la 16.04.2019

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 28 martie 2016, Pașa Nicolae Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, la 6 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea de executor judecătoresc pe un termen de 10 ani.

Acțiunea civilă intentată de către SRL „Eesti Fish”, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

2. Potrivit sentinței menționate s-a constatat că, Pașa Nicolae, având spre executare Titlul executoriu nr. 2e-756/14 din 18 ianuarie 2014, eliberat de Judecătoria Rîscani, mun. Chișinău, judecător Steliana Iorgov, prin încheierea nr. 019-1379/14 din 21 ianuarie 2014, a aplicat sechestru pe conturile bancare, pe bunurile mobile și imobile ale SRL „Eesti Fish”, în limita sumei de 40.882,40 euro, echivalentul a 732.645,31 lei, adjudecată în cadrul unui proces civil la cererea de chemare în judecată

a SRL „Disvelcom-Prim”. Urmare, ignorând prevederile art. 117 alin. (1) Cod de executare și art. 176 alin. (2) Cod de procedură civilă, care îl obliga să evalueze bunurile sechestrate la prețurile medii de piață și să aplice sechestru doar în limita valorilor revendicărilor din acțiune, s-a deplasat la frigiderul SRL „Diloni Grand” nr. 33, amplasat în mun. Chișinău str. Valea Bîcului, 5/1, unde în lipsa administratorului sau reprezentantului SRL „Eesti Fish”, a aplicat sechestru prin procesul-verbal de sechestru din 21 ianuarie 2014 asupra peștelui și crevetelor congelate ale SRL „Eesti Fish” în sumă de 1.493.025,60 lei (fără TVA), potrivit actului de inspecție financiară din 04 noiembrie 2014, în care nu a inclus intenționat valoarea de contabilitate a acestora. Potrivit procesului-verbal, sub sechestru au fost plasate: 1. 1.482 kg de pește „Somon 6-9 kg”; 2. 1.565,80 kg de pește „Somon 1 kg+”; 3. 1.015,8 kg de pește „Chetă 9-12 LSB”; 4. 2.810 kg de pește „Păstrăv 1-2 kg”; 6. 535,9 kg fileu de pește „Chetă C”; 7.1 658 kg de „Crevete M 500 gr”; 7.2 1.169 kg de „Crevete 500-1000 gr”, 6-7 kg; 8. 492 kg de fileu de pește „Păstrăv”; 9. 780 kg de pește „Biban de mare (pește roșu)”; 10. 2.320 kg de pește „Zubatca”; 11. 2.231 kg de pește „Grenadier”; 12. 390 kg de pește „Halibut 23 kg”; 13. 80 kg fileu de pește „Hering”; 14. 15.700 kg de pește „Salaca 15+”; 15. 3.800 kg de pește „Păstrăv 1-3 kg”.

La fel, în vederea asigurării acțiunii civile, executorul judecătoresc Pașa Nicolae, la 30 ianuarie 2014, a aplicat sechestru și pe mijloacele bănești aflate la contul bancar al SRL „Eesti Fish”, deservit de filiala nr. 17 a BC „Moldova Agroindbank”, soldul căruia constituia 46.127,79 lei.

Tot el, după aplicarea sechestrului pe conturile bancare, pe bunurile mobile și imobile ale SRL „Eesti Fish” în sumă de 1.493.025,60 lei (fără TVA), invocând o convenție între părți în scopul anulării parțiale a sechestrului, prin încheierea nr. 019-1379 din 06 februarie 2014, a dispus ridicarea sechestrului pe peștele indicat la pct-le nr. 14 și nr. 15 din procesul-verbal de sechestru, care constituia suma de 727.450 lei, după cum urmează: 14. 15.700 kg de pește „Salaca 15+” și 15. 3.800 kg de pește „Păstrăv 1-3 kg”.

Ulterior, prin încheierea nr. 019-1001 r/14 din 21 februarie 2014, executorul judecătoresc Pașa Nicolae, făcând referire la Raportul de evaluare a bunurilor sechestrate, executat la 04 februarie 2014 la cererea SRL „Eesti Fish” și faptul că, valoarea mărfii sechestrate depășește esențial mărimea sumei urmărite, a dispus anularea sechestrului pe pește și crevete în sumă de 550.779 lei, indicate la punctele nr. 1, nr. 2, nr. 7.1 și nr. 12 a procesului-verbal de sechestru, după cum urmează: 1. 1.482 kg de pește „Somon 6-9 kg”, 2. 1.565,80 kg de pește „Somon 1 kg+”, 7.1 658 kg de „Crevete M 500 gr”, 12. 390 kg de pește „Halibut 2-3 kg”.

Prin încheierea nr. 019-1379 din 12 martie 2014, a plasat din nou sub sechestru pe bunurile care au fost libere de sechestru prin încheierea din 21 februarie 2014, totodată eliberând de sub sechestru pe cele indicate la punctele nr. 3, nr. 4, nr. 6, nr. 8, nr. 9, nr. 10, nr. 11 și nr. 13, în sumă de 541.642 lei, și anume: 3. 1.015,8 kg de pește „Chetă 9-12 LSB”, 4. 2.810 kg de pește „Păstrăv 1-2 kg”, 6. 535,9 kg fileu de pește „Chetă C”, 8. 492 kg de fileu de pește „Păstrăv”, 9. 780 kg de pește „Biban de mare (pește roșu)”, 10.

2.320 kg de pește „Zubatca”, 11. 2.231 kg de pește „Grenadier”, 13. 80 kg fileu de pește „Hering”.

Urmare, prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Botanica, mun. Chișinău din 25 martie 2014, s-a dispus anularea încheierii executorului judecătoresc Pașa Nicolae nr. 019-1379/14 din 12 martie 2014, menținând doar sechestru pe conturile bancare ale SRL „Eesti Fish” în limita sumei de 40.882,40 euro.

Prin decizia Colegiului Civil și de Contencios Administrativ al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2014, a fost casată încheierea Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 25 martie 2014, în partea prin care s-a dispus anularea încheierii executorului judecătoresc Pașa Nicolae, nr. 019-1379/14 din 12.03.2014, adoptând o nouă hotărâre, prin care capătul de cerere înaintată de SRL „Eesti Fish”, privind anularea încheierii executorului judecătoresc Pașa Nicolae nr. 019-1379/14 din 12.03.2014, prin care s-a dispus anularea încheierii din 21.02.2014, anularea parțială a procesului-verbal de sechestru din 21.01.2014, cu eliberarea de sub sechestru a mărfurilor plasate la pozițiile nr. 3, 4, 6, 8, 9, 10, 11, 13 și menținerea sechestrului pe mărfurile plasate la pozițiile nr. 1, 2, 7, 12, a fost respinsă, ca neîntemeiată. În rest, încheierea primei instanțe, în partea prin care a fost menținută încheierea executorului judecătoresc Pașa Nicolae, privind aplicarea sechestrului pe conturile bancare ale debitorului SRL „Eesti Fish”, în limita sumei de 40.882,40 euro, a fost menținută.

Între timp, pe perioada contestării, inclusiv în instanța de judecată a acțiunilor executorului judecătoresc Pașa Nicolae, a expirat termenul de valabilitate la anumite cantități de pește și crevete, potrivit procesului-verbal de sechestru - 9. 780 kg de pește „Biban de mare (pește roșu)”, termenul de valabilitate al căruia a expirat la 16 aprilie 2014; - 10. 2.320 kg de pește „Zubatca”, termenul de valabilitate al căruia a expirat la 12 martie 2014; - 11. 2.231 kg de pește „Grenadier”, termenul de valabilitate al căruia a expirat la 28 martie 2014; - 7.1. 658 kg de „Crevete M 500 gr”, termenul de valabilitate al căruia a expirat la 31 martie 2014.

Potrivit actului de inspecție financiară din 04 noiembrie 2014, au fost transmise spre nimicire conform facturii seria WB 1911351 din 15 septembrie 2014, 1.848 kg de pește „Zubatca”, 1.012 kg de pește „Grenadier”, 780 kg de pește „Biban de mare” și 630 kg „Crevete M 500 gr”, cu o greutate totală de 4.270 kg în valoarea totală de 142.526,72 lei (fără TVA).

Prin acțiunile sale, executorul judecătoresc Pașa Nicolae, a aplicat sechestrul pe conturile bancare, pe bunurile mobile și imobile ale SRL „Eesti Fish”, în valoarea totală de 1.493.025,60 lei (fără TVA), cu mult peste valoarea acțiunii care constituia 40.882,40 euro, echivalentul sumei de 732.645,31 lei, sistând astfel nejustificat întreaga activitate a agentului economic SRL „Eesti Fish”, fiind lipsită de posibilitatea de a-și achita datoriile față de furnizorii de marfă, achitarea salariilor angajaților, inclusiv pentru alte utilități, iar prin expirarea termenului de valabilitate a cantităților de pește și crevete au fost cauzate daune în proporții considerabile, în sumă de 142.526,72 lei (fără TVA).

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, fapta săvârșită de Pașa Nicolae a fost calificată *de drept* în baza art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal și anume – exces de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, soldate cu urmări grave.

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către:

3.1 Procuror, la data de 11 aprilie 2016, care a solicitat casarea parțială a acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani și în baza art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 11 ani, iar în temeiul art. 84 Cod penal, definitiv la 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 13 ani, cu admiterea acțiunii civile, prin care să fie dispusă încasarea în folosul SRL „Eesti Fish” a prejudiciului material în sumă de 330.000 lei.

În motivarea apelului a invocat că, instanța de judecată nu a reținut probele prezentate de partea acuzării și anume, declarațiile părții vătămate Pjotr Sorbu, a martorilor Tatarova O., Percic M., Cotici V., Gorencu V., Guțu A., cât și probele scrise, care în totalitate confirmă vinovăția inculpatului în cele incriminate. Pedepșa stabilită de instanță este un prea blândă, la care nu s-a reținut că inculpatul nu a recuperat prejudiciul cauzat părții vătămate și comportamentul acestuia față de partea vătămată.

3.2 Reprezentantul SRL „Eesti Fish”, Kușnir M., la data de 11 aprilie 2016, care a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat potrivit învinuirii aduse, cu admiterea integrală a acțiunii civile intentate de SRL „Eesti Fish”.

În motivarea apelului a invocat că, inculpatul a acționat contrar prevederilor art. 117 alin. (1) Cod de executare și 176 alin. (2) Cod de procedură civilă, potrivit cărora sechestrarea bunurilor se efectuează în limita valorilor revindcărilor din acțiune, părțile sunt obligate să evalueze bunurile sechestrate la prețurile medii de piață, astfel inculpatul a aplicat sechestrul pe peștele și crevetele SRL „Eesti Fish” în sumă de 2.030.291 lei, fără a evalua valoarea reală a mărfii sechestrate la prețuri medii de realizare a acesteia, prin ce a cauzat agentului economic daune considerabile, ce au survenit prin stoparea activității părții vătămate, în rezultatul acțiunilor ilegale ale executorului judecătoresc. Potrivit actului de inspecție financiară din 04 noiembrie 2014, sechestrul a fost aplicat pe valoarea mărfii în sumă de 1.493.025, 50 lei (fără TVA), pe când actul de evaluare depus în cadrul procedurii de executare, care nu a fost contestat de părți, demonstrează un prejudiciu material adus părții vătămate în mărime de 330.000 lei, evaluare efectuată la prețurile medii de piață, inclusiv TVA.

3.3 Avocatul Zmeu Alexandru în numele inculpatului, la data de 01 aprilie 2016, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, iar acțiunea civilă să fie respinsă.

În motivarea apelului a invocat că:

- în acțiunile inculpatului lipsește obiectul infracțiunii, care constituie elementul obligatoriu al componentei de infracțiune, precum lipsește și fapta prejudiciabilă, care constituie semnul obligatoriu al laturii obiective, fiindcă intentarea procedurii de executare a fost legală și întemeiată în baza unui document executoriu emis de instanța de judecată, acțiunile ultimului au fost menținute de instanța civilă, ceea ce confirmă legalitatea și temeinicia acestora;

- legalitatea acțiunilor inculpatului au fost confirmate și prin decizia Colegiului disciplinar al executorului judecătoresc de pe lângă Ministerul Justiției din 04.12.2014, cât și prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22.05.2015, care a fost menținută pe calea extraordinară de atac;

- instanța incorect a invocat că, inculpatul ar fi încălcat prevederile art. 117 Cod de executare, deoarece alin. (1) al normei citate prevede în mod general evaluarea bunurilor supuse sechestrului, pe când alin. (2) al aceleiași norme prevede că, dacă evaluarea bunurilor este dificilă ori debitorul sau creditorul nu sunt de acord cu valoarea bunului determinată de executorul judecătoresc, acesta din urmă va antrena un evaluator în domeniu;

- inculpatul a întreprins acțiunile în conformitate cu prevederile art. 27 alin. (4) Cod de executare și a aplicat sechestrul asupra întregului lot de marfă;

- incorect instanța a făcut trimitere la prevederile art. 176 Cod de procedură civilă, deoarece la momentul aplicării sechestrului valoarea de piață a mărfii sechestrate era imposibil de stabilit, iar la cererea debitorului, după ce acesta a demonstrat documentar că valoarea bunurilor sechestrate depășește esențial valoarea acțiunii, s-a menținut sub sechestrul doar bunurile a căror valoare acoperea valoarea acțiunii;

- dauna materială nu a survenit din vina executorului, dar din inacțiunea debitorului, care putea să se conforme prevederilor art. 182 alin. (2) Cod de procedură civilă;

- lipsește în acțiunile inculpatului și latura subiectivă a infracțiunii imputate, deoarece prin acțiunile sale acesta nu a creat un pericol pentru buna desfășurare a activității de executare, iar prejudiciul material nu a survenit din vina lui, deoarece partea acuzării nu a prezentat probe prin care ar fi demonstrat că inculpatul a fost înștiințat despre expirarea termenului de valabilitate a mărfii sechestrate și că nu ar fi acționat potrivit art. 123 alin. (1) Codul de executare;

- în cauză nu a fost just stabilit statutul părții vătămate, deoarece în calitate de parte vătămată figurează Sorbu Pjotr, pe când debitorul este persoana juridică SRL „Eesti Fish”.

3.4 Inculpatul, la data de 11.04.2016, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare, cu respingerea acțiunii civile, pe motiv că nu

este subiect al infracțiunii impute, în acțiunile sale lipsește latura obiectivă a infracțiunii imputate.

În motivarea apelului a invocat:

- nu a fost constatat de instanță, prin care acțiuni el ar fi depășit atribuțiile de serviciu, pe când la cauză există hotărârea judecătorească irevocabilă, prin care se atestă legalitatea acțiunilor sale, hotărâre ce are efectul de putere a lucrului judecat, mai mult că, prin decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești din 04.12.2014, a fost respinsă solicitarea reprezentantului SRL „Eesti Fish”, privind tragerea la răspundere disciplinară, care are același efect ca și o hotărâre judecătorească irevocabilă;

- instanța nu a ținut cont că, pentru angajarea răspunderii potrivit învinuirii aduse, este necesară săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, iar în lipsa caracterului vădit, răspunderea nu poate fi aplicată;

- învinuirea este una neconcretă, deoarece potrivit acesteia dânsul se învinuiește că ar fi comis fapta prin exces de putere, dar potrivit art. 123 alin. (2) Cod penal, executorul judecătoresc nu este funcționar public care reprezintă o autoritate publică, potrivit art. 2 alin. (1) din Legea privind executorii judecătorești nr. 113 din 17.06.2010, executorul judecătoresc este o persoană fizică investită de stat cu competențe de a îndeplini activități de interes public prevăzute de prezenta lege și de alte legi;

- incorect instanța a constatat că, în urma acțiunilor sale ar fi cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, pe când nu s-a indicat în ce aceste daune constau, indicând alternativ în calitate de părți vătămate niște persoane fizice, precum și juridice, în condițiile în care în calitate de parte vătămată și parte civilă l-a recunoscut la 11.04.2014 pe administratorul SRL „Eesti Fish”, Pjotr Sorbu, care nu avea această calitate, ci doar reprezenta prin procura din 13.01.2014, pe administratorul și unicul asociat Revenco E.;

- atât organul de urmărire penală, cât și instanța incriminându-i calificativul „soldate cu urmări grave”, nu le-au nominalizat, care ar fi acestea;

- în acțiunile sale lipsește latura subiectivă a infracțiunii și anume, intenția, care l-a determinat la comiterea infracțiunii și care a fost scopul urmărit, ceea ce echivalează cu încălcarea gravă a dreptului la apărare și cu nedovedirea existenței faptei infracțiunii;

- simpla mențiune privind săvârșirea infracțiunii sau reproducere a unui mijloc de probă, prin care se face o anumită descriere privind o pretinsă faptă penală, nu răspunde criteriilor legii de sesizare a instanței de judecată, sub aspectul dreptului la un proces echitabil conform art. 6 CEDO, art. 20, 26 din Constituția R.Moldova.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, prima instanță, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate

în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului Pașa Nicolae de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal.

Instanța de apel a considerat că, sunt juste concluziile primei instanțe, fiind solidară cu aceasta, a conchis că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită pe deplin prin probatoriul administrat în cadrul procesului penal, din care cert rezultă că Pașa Nicolae, prin acțiunile sale a depășit atribuțiile de serviciu.

6. Hotărârile judecătorești au fost atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1 Inculpat care, invocând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acestora, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, cu respingerea acțiunii civile, pe motiv că instanța de apel nu s-a expus asupra motivelor invocate în apel, prin ce i-au lezat dreptul la un proces echitabil în sensul definit de art. 6§1 CEDO.

6.2 Avocatul Zmeu Alexandru în numele inculpatului care, invocând temeiurile de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acestora, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii, invocând aceleași motive similare enunțate în recursul ordinar declarat de inculpat.

6.3 Inculpatul și avocatul său Grosu Vladimir care, invocând temeiurile de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 13) Cod de procedură penală, au solicitat casarea acestora, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului, pe motiv că acțiunile ultimului nu întrunesc elementele infracțiunii imputate, deoarece, la caz, a fost încălcat principiul securității raporturilor juridice ca parte integrantă a unui proces echitabil, garantat de art. 1, 20 din Constituție și art. 6 CEDO.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 06 martie 2018 a fost admise recursurile ordinare declarate, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției adoptate instanța de recurs a menționat că, instanța de apel, respingând apelurile declarate atât de partea acuzării, cât și de partea apărării, a reținut aceeași faptă constatată de prima instanță, care nu a respectat întocmai cerințele art. 394 și art. 417 Cod de procedură penală.

Instanța de recurs a menționat că, instanța de apel, fără a corecta eroarea comisă de către prima instanță la constatarea faptelor imputate inculpatului și fără să țină cont de prevederile art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, a reținut aceeași situație de fapt în modul în care a fost stabilită de către prima instanță, concluzionând că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal - *exces de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, adică săvârșirea de către o persoană*

publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, soldate cu urmări grave, prin ce a admis o eroare de drept gravă.

Eroarea de drept comisă, nu oferă posibilitatea instanței de recurs de a face concluzii asupra probatoriului verificat și apreciat de către instanța de apel, și anume în aspectul dacă probele la care se face trimitere, confirmă starea de fapt reținută de prima instanță sau învinuirea sub care a fost pus inculpatul, în consecință și în aspectul încadrării juridice a faptei.

Totodată, instanța de recurs analizând decizia instanței de apel a constatat că, aceasta a examinat și s-a expus arbitrar asupra motivelor invocate în apelurile părții apărării, prin ce a încălcat prevederile art. 6 CEDO, și nu s-a expus asupra următoarelor motive:

- incorect prima instanță a făcut trimitere la prevederile art. 176 Cod de procedură civilă, deoarece la momentul aplicării sechestrului valoarea de piață a mărfii sechestrate era imposibil de stabilit, iar la cererea debitorului, după ce acesta a demonstrat documentar că valoarea bunurilor sechestrate depășește esențial valoarea acțiunii, s-a menținut sub sechestrul doar bunurile a căror valoare acoperea valoarea acțiunii;

- incorect s-a invocat că, inculpatul ar fi încălcat prevederile art. 117 Cod de executare, deoarece alin. (1) al normei citate prevede în mod general evaluarea bunurilor supuse sechestrului, pe când alin. (2) al aceleiași norme prevede că, dacă evaluarea bunurilor este dificilă ori debitorul sau creditorul nu sunt de acord cu valoarea bunului determinată de executorul judecătoresc, acesta din urmă va antrena în evaluare un evaluator în domeniu;

- legalitatea acțiunilor inculpatului au fost confirmate prin decizia Colegiului disciplinar al executorului judecătoresc de pe lângă Ministerul Justiției din 04.12.2014 (f.d. 161-166 v.3), cât și prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22.05.2015.

Instanța de recurs a menționat că, motivele din apel trebuie examinate printr-o analiză obiectivă, completă și sub toate aspectele de fapt și de drept, confruntându-le cu întreg materialul probator al cauzei. Motivele apelului, de fapt, sunt fondul apelului și neexpunerea asupra acestora reprezintă neexaminarea fondului apelului de către instanța de apel.

De asemenea, instanța de recurs a notat că, instanța de apel nu a elucidat dacă acțiunile inculpatului au fost sau nu contrare prevederilor art. 117 alin. (2) Cod de executare, dacă marfa plasată sub sechestrul a depășit cu mult valoarea acțiunii, reieșind din circumstanța că debitorul, nefiind de acord cu valoarea bunurilor sechestrate, a prezentat raportul de evaluare la 05.02.2014, iar la 06.02.2014, părțile au convenit asupra anulării parțiale a sechestrului, prin scoaterea de sub sechestrul a mărfii indicate la pozițiile 14 și 15, care constituie suma 727.450 lei, marfă care a fost comercializată de debitor.

La fel, imputându-se inculpatului că dânsul, prin acțiunile sale, a sistat

nejustificat întreaga activitate a agentului economic aplicând sechestru pe conturile bancare, instanța de apel nu a făcut referință prin ce anume s-a manifestat stoparea activității întreprinderii, perioada de stopare, prejudiciul concret ce s-a adus întreprinderii, reieșind din faptul că sechestru pe conturile bancare a fost aplicat de inculpat ca măsură de asigurare în limita dispusă de instanța de judecată și încheierea în această parte a fost menținută prin hotărârile judecătorești din 25.03.2014 și 22.05.2014 (f.d.331-335 v. 2).

Inculpatului i se incriminează că, din cauza acțiunilor sale ilegale, a expirat termenul de valabilitate la 4 cantități de pește și crevete, și anume nr. 9 - 780 kg de pește „Biban de mare”, nr. 10 - 2320 kg de pește „Zubatca”, nr. 11 - 2.231 de pește „Grenadier” și nr. 7.1 658 kg „Crevete M 500 gr”, prin ce a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, soldate cu urmări grave, în sumă de 142.526,72 lei.

Instanța de apel reținând în acțiunile inculpatului cauzarea prejudiciului sus menționat nu a indicat separat valoarea fiecărei cantități de pește cu termen de valabilitate expirat pe cele 4 poziții și nu a stabilit dacă inculpatul a fost informat, și cunoștea de iminența termenului de valabilitate a bunurilor sechestrate, potrivit cerințelor art. 120, 123 alin. (1) Cod de executare.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iulie 2018 au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de către procuror și de către avocatul Kușnir Mariana în numele SRL „Eesti Fish”, fiind admise apelurile declarate de către inculpat și avocatul său Zmeu Alexandru, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Pașa Nicolae a fost achitat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (1) și art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal din motivul lipsei elementelor infracțiunii. A fost respinsă acțiunea civilă înaintată de către SRL „Eesti Fish” împotriva inculpatului Pașa Nicolae, privind repararea prejudiciului material de 330.000 lei, ca fiind neîntemeiată.

10. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel examinând materialele cauzei prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, reieșind din declarațiile inculpatului, reprezentantului părții vătămate Sorb Pjotr, martorilor Tatarova Olga, Cotici Vladislav, Guțu Alexandru, Guțu Dinu, Cotoman Grigore a constatat că, la materialele cauzei lipsesc probe ce ar dovedi cert că inculpatul ar fi fost vreodată preîntâmpinat de către debitorul SRL „Eesti Fish”, proprietar al mărfii sechestrate conform procesului-verbal din 21 ianuarie 2014 sau de către depozitarul mărfii respective despre iminența expirării termenului de valabilitate a bunurilor sechestrate, decât post-factum, după expirarea acestui termen.

Instanța de apel a menționat că, deoarece în temeiul art. art. 66 alin. (2), 118 alin. (5), 161-162 Cod de executare, actele întocmite de executorul judecătoresc (procesul-verbal de sechestru și încheierile acestuia) sunt pasibile de contestare în ordine civilă de către creditor, debitor sau terți, cert că până la anularea actelor executorului

judecătoresc prin hotărâre judecătorească irevocabilă civilă, subzistă prezumția legalității acestor acte până la proba anulării actelor respective.

Respectiv, în cadrul examinării unei pricini penale instanța nu este îndreptățită să examineze legalitatea actelor emise de executorul judecătoresc, decât prin prisma întrunirii elementelor infracțiunii prevăzute de art. 328 Cod penal.

Cu referire la prezenta speță, instanța de apel a constatat că, nici procesul-verbal din 21 ianuarie 2014, emis de executorul judecătoresc, nici încheierile emise de acesta ulterior, nu au fost anulate prin hotărâre judecătorească, ci din contra, prin încheierea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 25 martie 2014, nr. 27-34/14 și decizia Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2014, nr. 2r-1063/14, s-a constatat legalitate încheierii emise de inculpat la 12 martie 2014 și aplicarea de către acesta a sechestrului asupra conturilor bancare ale debitorului în limita sumei de 40.882,40 euro, deoarece cerințele debitorului SRL „Eesti Fish” privind anularea acestora au fost respinse ca nefondate.

La examinarea contestației SRL „Eesti Fish” privind anularea sechestrului aplicat prin procesul-verbal din 21 ianuarie 2014, instanțele civile au respins ca neîntemeiate obiecțiile înaintate de reprezentantul debitorului în ce privește nerespectarea de către executorul judecătoresc a procedurii de sechestrare a bunurilor.

Totodată, prin prisma elementelor constitutive ale infracțiunii imputate inculpatului, instanța de apel a reținut că, potrivit legislației pertinente în vigoare la data realizării de către inculpat a faptelor susmenționate, în cazul în care titlul executoriu privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, eliberat de instanța de judecată, nu specifică expres bunurile pe care se aplică măsurile de asigurare ori măsurile ce urmează a fi întreprinse, art. 27 alin. (4) Cod de executare instituia dreptul executorului judecătoresc de a aplica interdicții sau sechestre asupra tuturor bunurilor debitorului, ținând cont de prevederile art. 176 din Codul de procedură civilă, ce reglementează ordinea de aplicare a acestor măsuri.

Aceeași normă prevede că, doar la cererea debitorului și doar în cazul în care acesta demonstrează documentar că valoarea bunurilor sechestrate depășește esențial valoarea acțiunii, se mențin sub sechestrul doar bunurile a căror valoare acoperă valoarea acțiunii.

Cu referire la prezenta speță, instanța de apel a conchis că, inculpatul a aplicat sechestrul pe bunurile debitorului SRL „Eesti Fish” în lipsa în documentul executoriu a vreunei mențiuni referitoare la bunurile ce urmau a fi sechestrate, motiv pentru care acesta era îndreptățit de a aplica sechestrul pe toate bunurile debitorului, astfel instanța a constatat că acțiunile acestuia nu au depășit drepturile și atribuțiile oferite inculpatului de art. 27 alin. (4) Cod de executare.

Din aceste considerente, instanța de apel a apreciat ca fiind nefondate acușările înaintate inculpatului referitoare la faptul că, la executarea încheierii judecătorești privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii acesta a depășit limitele drepturilor și atribuțiilor prin instituirea sechestrului pe toate bunurile părții vătămate, deoarece norma legală pertinentă invocată mai sus oferea expres inculpatului acest drept în contextul în care încheierea judecătorească respectivă nu specifica bunurile pe care

urmează a fi aplicate sechestrului.

La fel, instanța de apel a apreciat ca fiind eronate trimiterile instanței ierarhic inferioare și ale părții acuzării la dispozițiile art. art. 117 alin. (1) și 176 alin. (2) Cod de executare, deoarece aceste norme poartă un caracter general, iar în cazul dat aplicabile erau prevederile art. 27 alin. (4) Cod de executare, ce reglementa o situație specifică executării documentului executoriu privind instituirea măsurilor de asigurare a acțiunii și, astfel, această din urmă normă are caracter special și este aplicabilă prioritar față de normele invocate de acuzare în temeiul art. 6 alin. (3) al Legii privind actele legislative.

În contextul indicat mai sus, instanța de apel a dedus că anume debitorului îi aparține sarcina de a dovedi documentar că sechestrul aplicat de inculpat în ordinea stabilită de art. 27 alin. (4) Cod de executare, este aplicat asupra unui număr mai mare de bunuri decât valoarea a cărei executare a fost asigurată prin documentul executoriu respectiv și doar la cererea debitorului, probată corespunzător, inculpatul era în drept să ridice sechestrul aplicat de pe bunurile indicate de debitor în cerere, cu respectarea ordinii de executare stabilite de creditor și debitor, conform art. 90 Cod de executare.

În cazul dat, SRL „Eesti Fish” a solicitat doar la 04 februarie 2014 ridicarea sechestrului de pe bunurile ce exced valoarea asigurată a acțiunii, fără a specifica în cererile înaintate care anume bunuri solicită de a fi eliberate de sechestrul.

O astfel de specificație a fost făcută de debitor doar în cererea din 06 februarie 2014, dată la care acesta a solicitat ridicarea sechestrului de pe bunurile expuse la pozițiile nr. 14 și nr. 15 ale procesului-verbal din 21 ianuarie 2014, solicitare acceptată de inculpat, prin încheierea emisă în aceeași zi.

La fel, în baza cererii debitorului din 21 februarie 2014 executorul judecătoresc Pașa Nicolae a eliberat de sub sechestrul prin încheierea din 22 februarie 2014 și marfa expusă la pozițiile nr. 1, 2, 7.1 și 12 din procesul-verbal din 21 ianuarie 2014.

Astfel, executorul judecătoresc a ținut cont, potrivit art. 27 alin. (4) și art. 90 alin. (1) Cod de executare de solicitările debitorului, acestea fiind admise, conform cerințelor normelor indicate, după consultarea părților procedurii de executare, motiv pentru care aceste acțiuni ale inculpatului nu depășesc drepturile și atribuțiile oferite prin Lege, la aplicarea sechestrului asupra bunurilor debitorului, în cadrul executării documentului executoriu privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

Din considerentele expuse, învinuirea adusă inculpatului referitor la faptul că acesta avea obligația de a evalua bunurile sechestrate, contravine cadrului legal pertinent citat supra, și anume dispozițiilor normei speciale expuse la art. 27 alin. (4) Cod de executare.

Mai mult decât atât, instanța de apel a reiterat că, debitorul SRL „Eesti Fish” nu a comunicat inculpatului până la data de 09 iulie 2014 și după expirarea termenelor de valabilitate a mărfii indicate mai sus, despre faptul expirării sau despre iminența expirării termenului.

Examinând această circumstanță, în cumul cu faptul că executorul judecătoresc

Paşa Nicolae a anulat de fiecare dată sechestrul, conform cererilor SRL „Eesti Fish”, de pe marfa specificată de aceasta, denotă în plus corespunderea acţiunilor inculpatului cerinţelor legale şi lipsa în acţiunile acestuia a vreunei depăşiri a drepturilor şi atribuţiilor oferite prin lege.

Instanţa de apel a apreciat ca fiind eronată acuzarea înaintată inculpatului referitor la faptul că, la sechestrarea bunurilor nu a participat nici un colaborator de poliţie, sechestrarea fiind efectuată în absenţa reprezentantului debitorului, deoarece art. 115 şi art. 116 Cod de executare nu instituiau obligaţia inculpatului de a implica colaboratorii de poliţie la efectuarea acestei măsuri de executare, iar art. 115 alin. (3) Cod de executare prevede expres că, în lipsa reprezentantului debitorului, sechestrarea bunurilor are loc în prezenţa a doi martori asistenţi, cerinţă respectată de către inculpat.

Potrivit art. 178 alin. (1) Cod de procedură civilă şi art. 27 alin. (3) Cod de executare, încheierea judecătorească privind aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii se execută imediat, obligaţie executată de către inculpat.

În acelaşi context instanţa relevă că, potrivit declaraţiilor martorului Cotoman Grigore, conducerea SRL „Eesti Fish” cunoştea despre acţiunile realizate de inculpat la 21 ianuarie 2014, însă nu a asigurat prezenţa unei persoane împuternicite la executarea documentului executoriu, prin aplicarea sechestrului pe marfa sus-indicată.

Instanţa de apel a apreciat ca fiind nefondată şi învinuirea înaintată inculpatului referitoare la nesigilarea bunurilor sechestrate şi neasigurarea păstrării acesteia, deoarece marfa sechestrată a rămas în depozitul-frigider în care a fost plasată chiar de către SRL „Eesti Fish”, iar bunurile au fost transmise la păstrare administratorului SRL „Diloni Grand”, care în urma acestei dispoziţii, avea sarcina legală de a asigura integritatea bunurilor primite la păstrare, fără obiecţii.

Prin urmare, neajunsul a 500 kg de peşte roşu, invocat de acuzaţie nu este imputabil inculpatului, argumentele corespunzătoare ale acuzaţiei fiind în contradicţie cu dispoziţiile art. 120 alin. (1) şi art. 122 alin (1)-(4) Cod de executare.

De altfel, nici nu este clară calificarea din punct de vedere a legii penale a neajunsului de 500 kg peşte roşu, acest fapt nefiind expres încadrat nici de acuzator, nici de prima instanţă, în calitate de parte componentă a faptei penale imputate inculpatului în prezenta cauză penală, a daunelor considerabile sau a altor urmări grave, ceea ce face imposibilă sarcina părţii apărării în a-şi valorifica drepturile procesuale.

Subsecvent, instanţa de apel a constatat că, acţiunile inculpatului în cadrul executării documentului executoriu nr. 2e-756/14 din 18 ianuarie 2014 privind aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii în privinţa bunurilor SRL „Eesti Fish” nu au depăşit cadrul legal pertinent şi, astfel, nu constituie nici exces de putere, nici depăşire a atribuţiilor de serviciu.

Instanţa de apel a reţinut că, evaluarea corectă şi unitară a urmărilor prejudiciabile, în cazul infracţiunii imputate inculpatului este principială, deoarece de

întinderea acestora depinde disocierea infracțiunii în vederea aplicării sferei ilicitului penal sau a celui contravențional, sau disciplinar, iar evaluarea corectă a conținutului urmării prejudiciabile este de importanță majoră, deoarece, dacă se va constata că prin fapta incriminată nu s-au cauzat daunele specificate în textul Legii, în legătură cu lipsa unui corespondent contravențional, fapta va fi susceptibilă doar de răspundere disciplinară.

Cu referire la agravanta „soldate cu urmări grave”, instanța de apel a constatat lipsa unor astfel de consecințe, inclusiv a proporțiilor deosebit de mari invocate de instanța ierarhic inferioară ca determinată a urmărilor grave.

Concomitent, instanța de apel a remarcat omisiunea primei instanțe de a ține cont de Legea nr. 207 (în vigoare din 07 noiembrie 2016) prin care, au fost expuse într-o redacție nouă prevederile art. 126 alin. (1) Cod penal, ce reglementează conceptul de „proporții mari”. Prin aceeași Lege, art. 126 Cod penal a fost completat cu alineatul (1/1), ce definește noțiunea de „proporții deosebit de mari”.

Astfel, potrivit art. 126 alin. (1¹) Cod penal (introdus prin Legea nr. 207 din 29 iulie 2016, în vigoare din 07 noiembrie 2016), aplicabilă speței prin prisma art. 10 Cod penal, se consideră proporții deosebit de mari, valoarea bunurilor sustrase, dobândite, primite, fabricate, distruse, utilizate, transportate, păstrate, comercializate, trecute peste frontiera vamală, valoarea pagubei pricinuite de o persoană sau de un grup de persoane, care depășește 40 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1000 din 13 decembrie 2014 privind aprobarea quantumului salariului mediu lunar pe economie, prognozat pentru anul 2014 (în vigoare la data comiterii faptelor imputate inculpatului), quantumul acestuia constituia 4.225 lei.

Prin urmare, 40 de salarii medii constituia suma de 169.000 lei, motiv pentru care este cert că suma reținută de instanța de fond cu titlu de urmări grave nu se încadrează în noțiunea de proporții deosebit de mari în conformitate cu textul Legii și, astfel, aceasta nu poate fi apreciată ca fiind o urmare gravă.

Instanța de apel a notat că, Legea nr. 207 este mai blândă și, astfel, produce efect retroactiv, fiind aplicabilă situației inculpatului.

Astfel, instanța de apel a conchis că, la aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile, în cazul în care fapta infracțională, urmărirea penală sau judecarea cauzei (inclusiv în apel și recurs) se vor produce în diferiți ani calendaristici în care quantumul proporțiilor mari sau deosebit de mari se va majora, organele judiciare sunt obligate să recalifice fapta de fiecare dată când vor pronunța hotărârea, pentru a se asigura de conformitatea acesteia cu noua lege penală mai favorabilă.

Concomitent, instanța de apel a constatat că, prima instanță eronat a atribuit la daune considerabile stoparea activității victimei în rezultatul acțiunilor efectuate prin aplicarea sechestrului pe mijloacele bancare din conturile acesteia, precum și prin sechestrarea bunurilor ce le deține drept capital circulant. Respectiv, la dosar lipsește vreun ordin/decizie a organului abilitat al SRL „Eesti Fish”, prin care acesta ar fi

declarat pentru perioada aplicării sechestrelor șomaj tehnic sau că societatea dată și-ar fi suspendat activitatea, în ordinea stabilită de Legea privind societățile cu răspundere limitată.

Prin urmare, dat fiind că la baza unei sentinței nu pot fi puse presupuneri neprobate, instanța de apel a constatat că, aspectele indicate nu constituie o daună considerabilă a victimei.

Mai mult decât atât, din materialele prezentate supra, instanța de apel a dedus că, debitorul și-a continuat activitatea, iar inculpatul nu i-a creat în acest sens impedimente, oferind posibilitate debitorului de a-și comercializa marfa cu stabilirea condițiilor în vederea asigurării executării documentului executoriu, fapt despre care, în urma inacțiunii în acest sens a debitorului, a fost pus în discuție anume de către inculpat, ceea ce denotă în plus buna-credința și legalitatea acțiunilor acestuia.

Au fost respinse de către instanța de apel, în aceeași ordine de idei și argumentele acuzării referitoare la faptul că, sechestrarea concomitentă a mijloacelor bănești de pe conturile bancare ale debitorului și a mărfii, depășește limitele stabilite de Lege, deoarece asupra legalității acestor operațiuni simultane s-au expus deja instanțele civile la examinarea contestației SRL „Eesti Fish”, iar ridicarea de către inculpat a sechestrelor a avut loc conform solicitărilor debitorului.

Cu referire la legătura cauzală dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile, instanța de apel a reținut că, potrivit normei imputate inculpatului, o condiție obligatorie de răspundere penală pentru excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu constă în faptul că trebuie să existe legătura directă între acțiunile făptuitorului, ca persoană cu funcții de răspundere, competențele ei, date prin lege sau printr-un act subordonat legii, și urmările survenite.

Astfel, instanța de apel a conchis că, deși inculpatul a aplicat sechestrul pe multitudinea de bunuri ce aparțineau debitorului SRL „Eesti Fish” în vederea executării documentului executoriu privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, această acțiune a inculpatului era conformă cerințelor legii și nu constituie o faptă ilicită.

La fel, menținerea sechestrelor pe bunurile corespunzătoare la diverse etape, inclusiv asupra bunurilor a căror valabilitate a expirat ulterior (despre care fapt inculpatul nu cunoștea), s-a datorat inacțiunii SRL „Eesti Fish”.

Totodată, prin prisma art. 612 alin. (1) și (2) și art. 1417 alin. (1) și (2) Cod civil, instanța de apel a conchis că, expirarea valabilității mărfurilor respective și imposibilitatea comercializării acestora s-a datorat inacțiunii părții civile SRL „Eesti Fish” și, astfel, survenirea acestui prejudiciu nu este într-o legătură cauzală cu acțiunile inculpatului, licite, conform constatărilor expuse supra.

Din aceste considerente, instanța de apel a constatat că, în speță nu se întrunesc temeiurile legale pentru adjudecarea prejudiciului pretins de partea civilă, motiv pentru care solicitările expuse în cererea SRL „Eesti Fish” au fost respinse în conformitate cu art. 387 alin. (1) Cod de procedură penală.

11. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare declarate de către procuror la data de 08 septembrie 2018 și de către Costîrchin Nicolai la data de 11 decembrie 2018.

11.1 Procurorul, solicită casarea totală a deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului ordinar invocă:

- instanța de apel nu a analizat în ansamblul lor toate probele administrate la dosar, atât cele care confirmă vinovăția inculpatului, cât și cele ce demonstrează nevinovăția acestuia, referindu-se doar la cele din urmă, fără a aprecia la justa valoare probele prezentate de către partea acuzării în susținerea învinuirii înaintate;

- instanța de apel eronat a apreciat precum că, în învinuirea adusă lui Pașa Nicolae, respectiv acțiunile inculpatului nu constituie nici exces de putere, nici depășire a atribuțiilor de serviciu. La fel, greșit a indicat precum că, acuzarea i-a imputat inculpatului cauzarea unui prejudiciu în proporții deosebit de mari, pe când în realitate conform actului de învinuire s-a indicat că, au fost cauzate daune în proporții considerabile, în sumă de 142.526,72 lei (fără TVA), precum și prin stoparea activității SRL „Eesti Fish”, astfel argumentele expuse de instanța de apel cu referire la art. 126 alin. (1) și alin. (2) Cod penal, cât și art. 7 din CEDO nu sunt relevante la caz;

- instanța de apel a apreciat prioritar declarațiile inculpatului, ignorând neîntemeiat declarațiile reprezentantului părții vătămate, Sorb Pjotr;

- instanța de apel a ignorat și alte probe administrate legal în cadrul urmăririi penale, chiar și înscrisurile cercetate în cadrul ședinței în prima instanță și suplimentar în ședința instanței de apel;

- instanța de apel prioritar a dat apreciere declarațiilor inculpatului și martorilor apărării date în instanța de judecată, respingând puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea imputată inculpatului;

- probele incontestabile prezentate de acuzare, ce confirmă vinovăția inculpatului Pașa Nicolae, nu au fost apreciate la justa valoare de către instanța de apel, fapt ce a generat emiterea unei hotărâri neîntemeiate;

- instanța de apel urma să menționeze și să supună aprecierii toate probele administrate în cadrul urmăririi penale și examinate în ședințele de judecată conform art. 101 Cod de procedură penală, probele administrate de către partea acuzării au fost acumulate legal și nulitatea acestora nu a fost invocată în baza art. 251 Cod de procedură penală, fiind toate valabile.

În drept, recursul ordinar este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

11.2 Persoana cointeresată, Costîrchin Nicolai, solicită repunerea termenului de declarare a recursului, casarea totală a deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului ordinar invocă:

- prin achitarea lui Pașa Nicolae de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) și art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, fără indicarea

motivelor plauzibile, nu va fi atins scopul procesului penal, legii penale și pedepsei penale;

- nu este protejat de infracțiunile comise de Pașa Nicolae și nu va fi prevenită săvârșirea de noi infracțiuni comise de acesta, fapt ce servește temei de casare totală a hotărârii instanței de apel;

- decizia instanței de apel a fost prronunțată la data de 09.08.2018 și a fost publicată la data de 31.10.2018, însă dreptul de a ataca această hotărâre a început să curgă de la data de 27.11.2018, când a devenit victimă ale acțiunilor ilegale ale lui Pașa Nicolae.

În drept, recursul ordinar este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, inculpatul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către procuror, solicitând de a decide respingerea acestuia, deoarece instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nefiind contradictorie, este expusă clar și fără a fi admisă vreo eroare gravă de fapt, ce ar afecta soluția instanței. Astfel, decizia instanței de apel este legală și întemeiată, adoptată în corespundere cu normele procedurale ce reglementează procedura de apel și conținutul hotărârii judecătorești pronunțate de această instanță.

13. Judecând recursurile declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acestea urmează a fi respinse, din următoarele considerente:

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din prevederile alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 aceluiași Cod.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

13.1 Cu referire la recursul declarat de către procuror

La motivele de drept al prezentului recurs declarat, se atestă că procurorul invocă temeiurile prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*. Însă, în argumentarea recursului ordinar declarat la caz, procurorul

susține că decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu menținerea sentinței, considerând că instanța de al doilea grad de jurisdicție a dat prioritate nefondată probelor apărării în detrimentul celor ale acuzării, ce confirmă săvârșirea acțiunilor ilegale de către inculpat și care stabilesc adevărul.

Așadar, temeiurile pentru recurs invocate de către recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în cauza supusă judecării sunt aplicabile atunci când instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

În urma verificării incidenței erorilor de drept adresate cazului, Colegiul penal lărgit consideră nefondate criticile aduse de către procuror și relevă că, invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Analizând hotărârea atacată, Colegiul lărgit apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în decizia adoptată, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

În prezenta cauză supusă judecării, instanța de recurs nu acceptă criticile recurentului precum că, hotărârea instanței de apel este una neîntemeiată deoarece probele administrate în speța, nu au fost analizate în cumul, și nu au fost luate în considerație cele prezentate de către partea acuzării. Astfel de alegații nu și-au găsit confirmarea, în urma verificării materialelor dosarului. Tot aici, urmează de menționat, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de achitare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată. Instanța de apel fiind investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării suplimentare a probelor, a expus situația de fapt reținută în cauză, concluzionând corect de a-l achita pe inculpatul Pașa Nicolae, deoarece în acțiunile săvârșite de către acesta nu se regăsesc elementele infracțiunilor imputate.

Totodată, Colegiul penal verificând materialele cauzei remarcă, că judecând apelurile declarate instanța ierarhic inferioară a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, audiind inculpatul, cercetând suplimentar materialele dosarului solicitate de către procuror în ședința instanței de apel, inclusiv cu citirea declarațiilor reprezentantului părții vătămate și a martorilor indicați, fapt consemnat în procesul verbal al ședinței de judecată, a adoptat în consecință o soluție corectă de achitare în privința lui Pașa Nicolae, care a fost învinuit de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 328 alin. (1) și 328 alin. (3) lit. d) Cod penal.

Tot la acest capitol, instanța de recurs reține că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel a motivat-o în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1)

pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv hotărârea cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelurilor declarate de către procuror și reprezentantul părții vătămate și admiterea cererilor de apel declarate de către inculpat și apărătorul acestuia, în urma cărui fapt a fost adoptată o soluție de achitare în privința lui Pașa Nicolae, justificată din punct de vedere legal.

De asemenea, Colegiul penal lărgit relevă că, procurorul nu a indicat și nu a specificat la care argumente esențiale ale apelurilor declarate, instanța de apel nu s-a expus și prin urmare nu au constituit obiect de discuție în ordine de apel, invocând în acest sens la general precum că, instanța de apel nu a apreciat la justa valoare probele prezentate de către partea acuzării, care în opinia acestuia dovedesc vinovăția inculpatului în cele incriminate. În opinia Colegiului, criticile menționate mai sus nu sunt pertinente la caz, deoarece atât cumulul de probe prezentate de către partea acuzării, cât și cele prezentate de către partea apărării, toate au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Pe de altă parte, raportat la argumentele procurorului invocate în recurs, Colegiul constată că acesta se referă în bună parte la chestiunea de apreciere a probelor. Mai mult, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că autorul expune conținutul declarațiilor reprezentantului părții vătămate Sorbu Pjotr, enumerând declarațiile martorilor audiați și probele scrise, ce au fost administrate în cadrul urmăririi penale, cercetate în cadrul ședinței de judecată în prima instanță și suplimentar în instanța de apel, după care în cele din urmă conchide că, acestea constituie un ansamblu probator ce nu a fost luat în considerație la judecarea cauzei în ordine de apel, fiind acordată prioritate declarațiilor inculpatului și martorilor apărării, fapt ce a generat în opinia sa adoptarea unei hotărâri neîntemeiate.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal lărgit nu va analiza și verifica probele administrate la caz, deoarece instanța de apel a realizat această atribuție în mod amplu, în cumul și cu suficientă amplitudine, prin prisma dispozițiilor legale ale

procedurii penale, din care motiv nu există temeiuri ca instanța de recurs să se îndepărteze de la concluziile instanței de apel. Totodată, în speța dată, nu s-a constatat discrepanță între cele reținute de instanța de apel în vederea achitării inculpatului Pașa Nicolae și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o redă.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a interveni în hotărârea adoptată de către instanța de apel în sensul casării acesteia, după cum solicită procurorul. Mai mult ca atât, solicitarea procurorului de a menține sentința de condamnare în privința lui Pașa Nicolae, nu poate fi admisă și din cauza că, prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 06 martie 2018, a fost casată hotărârea adoptată inițial de către instanța de apel și a dispus rejudecarea cauzei, de către aceiași instanță, iar în motivarea soluției adoptate instanța judiciară supremă a statuat, inclusiv că, la constatarea faptei în sentința pronunțată la caz, prima instanță nu a respectat întocmai cerințele art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

Așadar, Colegiul penal lărgit consemnează că instanța de apel, verificând aspectele de fapt și de drept imputate inculpatului Pașa Nicolae, a conchis corect că procurorul nu a acumulat și prezentat instanței probe verosimile, pertinente și concludente, ce ar demonstra indubitabil vinovăția acestuia în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (1) și art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal.

Generalizând circumstanțele cauzei și cumulul de probe administrat în prezenta speță, Colegiul penal consideră că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia că inculpatul Pașa Nicolae, activând în calitate de executor judecătoresc nu a depășit limitele drepturilor și atribuțiilor prin instituirea sechestrului la 21 ianuarie 2014 asupra bunurilor menționate în actul de învinuire, deoarece prevederile art. 27 alin. (4) Cod de executare oferea expres ultimului acest drept, în contextul în care încheierea judecătorească din 18.01.2014 (f.d. 17 v. 1), nu specifica bunurile pe care urmau a fi aplicat sechestrul. Totodată, relevant la caz este acel fapt că, atât procesul-verbal de sechestrul din 21 ianuarie 2014, emis de executorul judecătoresc Pașa Nicolae, cât și încheierile adoptate de către acesta ulterior, fiind contestate în ordinea civilă nu au fost anulate, ci din contra prin încheierea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 25 martie 2014 (f.d. 31-32 v. 1) și decizia Colegiului civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2014 (f.d. 333-335 v. 2) s-a constatat legalitatea încheierii emise de inculpat la 12 martie 2014 și aplicarea de către acesta a sechestrului asupra conturilor bancare ale debitorului în limita sumei de 40.882,40 euro, fiind respinse ca nefondate cerințele debitorului SRL „Eesti Fish” privind anularea acestora. Nu este de neglijat și acel fapt că, acțiunile inculpatului Pașa Nicolae în calitate de executor judecătoresc întreprinse la caz, au fost contestate de către reprezentantul SRL „Eesti Fish” la Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești, care prin hotărârea nr. 48 din 04 decembrie 2014 (f.d. 161-166 v. 3) a

respins solicitarea ultimului, deoarece în acțiunile executorului au lipsit semnele abaterii disciplinare, care a acționat în conformitate cu prevederile legale. Astfel, hotărârile judecătorești și decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești menționate mai sus, au căpătat puterea lucrului judecat, excluzând imputarea a careva acțiuni ilegale întreprinse de inculpat în varianta expusă în actul de învinuire.

La fel, instanța de recurs apreciază ca justificate raționamentele instanței de apel în partea respingerii învinuirii, precum că prin acțiunile sale inculpatul a cauzat daune părții vătămate din motivul alterării bunurilor sechestrate, deoarece la materialele cauzei lipsesc probe ce ar dovedi cert că, executorul judecătoresc Pașa Nicolae ar fi fost preîntâmpinat de către debitorul SRL „Eesti Fish” – proprietar al mărfii sechestrat, conform procesului-verbal din 21.01.2014, sau de către depozitarul mărfii respective despre iminența expirării termenului de valabilitate a bunurilor sechestrate, acest fapt fiind efectuat abia după expirarea acestor termene. În consecință, lipsa solicitărilor din partea debitorului de a scoate de sub sechestru bunurile a căror valabilitate expira la momentul procedurilor de executare și neinformarea despre acest fapt a inculpatului este imputabilă exclusiv proprietarului bunurilor SRL „Eesti Fish”, care urma să acționeze cu diligență în acest sens, ceea ce nu a făcut. De notat este că, reieșind din lucrările dosarului penal, inculpatul în calitate de executor judecătoresc, la cererile debitorului și creditorului în procedura de executare intentată în baza încheierii Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 18.01.2014, acționa cu celeritate adoptând inclusiv și încheieri de scoatere de sub sechestru a unor poziții de bunuri, astfel încât să nu fie lezate drepturile părților în procedura de executare pe care o gestiona, ducând și o corespondență cu părțile în vederea rectificării pozițiilor bunurilor sechestrate, ceea ce dovedește suplimentar că acesta acționa strict în corespundere cu prevederile legale.

Ținând cont de cumulul de probe cercetat și analizat în cauza deferită judecării, circumstanțele stabilite în prezenta speță, au permis instanței de apel de a ajunge la concluzia că, în acțiunile inculpatului Pașa Nicolae nu s-a confirmat existența elementelor infracțiunilor imputate lui și prevăzute de art. art. 328 alin. (1) și art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, iar soluția de achitare este una corectă, deoarece decizia contestată corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și motivată, cu oferirea răspunsurilor la argumentele esențiale invocate în apelurile declarate, conținând expuneri argumentate asupra aspectelor învinuirii evidențiate de către procuror, respectiv probele administrate au fost apreciate just, indicând motivele pe care și-a întemeiat hotărârea adoptată, drept urmare criticile din recursul declarat de către partea acuzării Colegiul penal lărgit le apreciază ca neîntemeiate și acesta urmează a fi respins ca inadmisibil.

13.2 Cu referire la recursul declarat de către persoana interesată Costîrchin Nicolai

Având ca reper, dispoziția art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit relevă că, recursul se depune, de persoanele menționate în art. 421 și trebuie să fie motivat.

Potrivit art. 421 Cod de procedură penală, pot declara recurs procurorul și persoanele indicate în art. 401.

Reieșind din prevederile art. 401 alin. (1) Cod de procedură penală, persoane cu drept de a înainta, inclusiv, recurs sunt:

- 1) procurorul, în ce privește latura penală și latura civilă;
- 2) inculpatul, în ce privește latura penală și latura civilă. Sentințele de achitare sau de încetare a procesului penal pot fi atacate și în ce privește temeiurile achitării sau încetării procesului penal;
- 3) partea vătămată, în ce privește latura penală;
- 4) partea civilă și partea civilmente responsabilă, în ce privește latura civilă;
- 5) martorul, expertul, interpretul, traducătorul și apărătorul, în ce privește cheltuielile judiciare cuvenite acestora;
- 6) orice persoană ale cărei interese legitime au fost prejudiciate printr-o măsură sau printr-un act al instanței.

În conformitate cu prevederile art. 430 pct. 2) și 5) Cod de procedură penală în cererea de recurs trebuie să fie indicate numele și prenumele recurentului, calitatea procesuală sau mențiunea cu privire la persoana interesele căreia le reprezintă și adresa ei, precum și conținutul și motivele recursului cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate și solicitările recurentului, cu indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 invocate în recurs și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza dată.

Revenind la prezenta speță, Colegiul penal lărgit atestă că, Costîrchin Nicolai indică în antetul recursului declarat, mențiunea - ca fiind o potențială victimă a infracțiunii săvârșite de inculpatul Pașa Nicolae, însă reieșind din materialele dosarului această persoană nu figurează ca parte vătămată, parte civilă sau reprezentant al acestora, recunoscută în conformitate cu prevederile legii procesual-penale, precum nu se pretinde a fi o persoană ale cărei interese legitime au fost prejudiciate printr-o măsură sau printr-un act al instanței în cauza dată, respectiv statutul procesual al recurentului nominalizat, în varianta indicată de către acesta, nu se încadrează în lista persoanelor prevăzute în art. 401 alin. (1) Cod de procedură penală. La fel, reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul reține că, autorul nu a argumentat în ce constă netemeinicia hotărârii contestate sau care ar fi problema de drept de importanță generală ce persistă la caz, ce ar duce la casarea hotărârii judecătorești, prin prisma temeiurilor prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, expunând niște alegații de ordin general.

Astfel, Colegiul penal lărgit statuează că, recursul declarat de către Costîrchin Nicolai exprimă doar dezacordul acestuia, împotriva soluției adoptate de instanța de apel și este depus de către o persoană care nu e parte în prezenta cauză penală și nu are careva statut procesual la caz.

Prin urmare, împrejurările indicate, denotă în mod concludent că, recursul declarat de către Costîrchin Nicolai urmează a fi respins ca inadmisibil din motivul necorespunderii cerințelor de formă și conținut, deoarece recurentul nu este parte în

proces și nu a indicat motivele recursului cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate, ceea ce contravine cerințelor stipulate la art. 429 și 430 Cod de procedură penală.

14. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se resping ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Bradu Valentina și de către persoana interesată Costîrchin Nicolai, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iulie 2018, în cauza penală în privința lui **Pașa Nicolae Xxxxx**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 16 mai 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Victor Boico

Nadejda Toma

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

O p i n i e s e p a r a t ă
a judecătorului Cobzac Elena

Conform art. 339 alin. (7), 340 alin. (3) Cod de procedură penală, în cauza penală privind-l pe **Pașa Nicolae Xxxxx**.

1. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 16 aprilie 2019, au fost respinse ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Bradu Valentina și de către persoana interesată Costîrchin Nicolai, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iulie 2018, în cauza penală în privința lui **Pașa Nicolae Xxxxx**.

2. Am semnat cu respect decizia, dar, cu privire la soluția adoptată, exprim dezacordul cu majoritatea completului de judecată, deoarece consider că recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, urma a fi admis, cu casarea deciziei și remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

3. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 28 martie 2016, Pașa Nicolae Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, la 6 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea de executor judecătoresc pe un termen de 10 ani.

Acțiunea civilă intentată de către SRL „Eesti Fish”, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

4. Instanța de apel, în al doilea set de proceduri, prin decizia adoptată la 13 iulie 2018, a respins ca nefondate apelurile declarate de către procuror și de către avocatul Kușnir Mariana în numele SRL „Eesti Fish”, fiind admise apelurile declarate de către inculpat și avocatul său Zmeu Alexandru, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Pașa Nicolae a fost achitat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (1) și art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal, din motivul lipsei elementelor infracțiunii. A fost respinsă acțiunea civilă înaintată de către SRL „Eesti Fish” împotriva inculpatului Pașa Nicolae, privind repararea prejudiciului material de 330.000 lei, ca fiind neîntemeiată.

5. Analizând textul deciziei recurate (f.d. 113-152 v. VI), în coraport cu motivele invocate de procuror, se atestă că decizia instanței de apel în cauza dată, este afectată de insuficiență și contradicții în partea motivării soluției adoptate, ceea ce este incident cazului de casare invocat în speță și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În contextul celor expuse, se relevă, că instanța de apel atunci când constată lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii imputate prin rechizitoriu, urmează să-și argumenteze soluția prin prisma tuturor probelor acumulate în dosar, care trebuie apreciate multilateral și obiectiv. În acest sens, se are în vedere faptul că, instanța de apel la judecarea cauzei trebuia să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate inculpatului, să verifice și să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și să constate dacă acțiunile comise de inculpat întrunesc sau nu elementele infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) și art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal.

Astfel, constat că, instanța de apel nu a respectat indicațiile instanței de recurs din 06 martie 2018, nu a analizat aspectele învinuirii înaintate lui Pașa N. prin rechizitoriu, nu a evaluat încheierile executorului judecătoresc și procesele-verbale de sechestru, totodată din declarațiile tuturor părților audiate și materialele cauzei descrise în decizie, instanța de apel a analizat și a apreciat doar declarațiile inculpatului și a martorilor apărării, fără a evalua celelalte probe și fără a efectua o analiză a acestora, cu aprecierea fiecărei probe în parte, cu expunerea asupra admisibilității sau inadmisibilității probei, ignorând totalmente probele administrate la caz, precum și în instanța de apel. Într-o hotărâre este necesar nu numai de a reda declarațiile participanților la proces, dar și de a expune esența acestor depoziții și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

Astfel consider că, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanța de apel și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii pripite și nemotivate.

La fel, în susținerea concluziilor sale privind achitarea inculpatului, instanța de apel, la f.d. 133 v. IV, în decizie constată fapta ca fiind dovedită, menționând și faptul că *„Potrivit procesului-verbal nominalizat, în textul acestuia s-a făcut mențiunea că valoarea mărfii nu este posibil de stabilit la fața locului, aceasta fiind transmisă spre păstrare administratorului SRL „Diloni Grand”.*

În continuarea ideilor, instanța de apel, face concluzii contradictorii, astfel descrie normele din Codul de executare și constată *„ca fiind nefondate acușările înaintate inculpatului referitoare la faptul că la executarea încheierii judecătorești privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, acesta a depășit limitele drepturilor și atribuțiilor, prin instituirea sechestrului pe toate bunurile părții vătămate, deoarece norma legală pertinentă invocată mai sus oferea expres inculpatului acest drept, în contextul în care încheierea judecătorească respectivă nu specifică bunurile pe care urma a fi aplicate sechestrului.”*, fără a-și motiva soluția privind aplicabilitatea fiecărei prevederi a normei din Codul de executare, la acțiunile concrete ale executorului.

Mai mult ca atât, se atestă că, instanța de apel în motivarea soluției adoptate, pe de o parte, constată că acțiunile executorului judecătoresc au fost în conformitate cu legea, iar pe de altă parte, se reține lipsa legăturii cauzale dintre acțiunile lui și prejudiciul cauzat, constatând că expirarea valabilității mărfii și imposibilitatea comercializării, s-a datorat inacțiunii părții civile SRL „Easti Fish”, stabilind că survenirea prejudiciului este din vina părții civile, care nu a înaintat executorului o cerere privind ridicarea sechestrului și informarea că expiră termenul limită de valabilitate a peștelui (f.d. 149-151 v. VI). Astfel, sunt de părere că, concluziile instanței de apel menționate supra, sunt confuze și care nu se conciliază reciproc.

Pentru aceste motive am optat pentru soluția de admitere a recursului ordinar declarat de către procuror, cu casarea deciziei instanței de apel și remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În același context, consider că nu poate fi menținută nici sentința, deoarece instanța de recurs prin decizia din 06 martie 2018, a stabilit că prima instanță nu întocmai a respectat cerințele art. 394 și art. 417 Cod de procedură penală. Totodată, prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 94g/2018 din 01 octombrie 2018, a fost declarat neconstituțional art. 328 alin. (3) lit. d) Cod penal. Astfel, în conformitate cu art. 7 alin. (6) Cod de procedură penală, hotărârile Curții Constituționale privind interpretarea Constituției sau privind neconstituționalitatea unor prevederi legale sunt obligatorii pentru organele de urmărire penală, instanțele de judecată și pentru persoanele participante la procesul penal.

În același timp, consider că soluția instanței de recurs din 16 aprilie 2019, prin care a fost respins ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către persoana interesată Costîrchin Nicolai, este legală și întemeiată.

Judecător

Cobzac Elena